

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

17 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Popa Alexandru în comun cu inculpatul, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

MUNTEAN Ion XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.02.2020– 01.06.2020;

Instanța de apel: 26.06.2020 – 10.11.2020;

Instanța de recurs: 27.01.2021 – 17.03.2021.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătorei Orhei, sediul Central, din 01 iunie 2020, Muntean Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 17 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

S-a admis parțial acțiunea civilă înaintată de partea civilă Șeremet Vera către inculpatul privind încasarea prejudiciului material, moral și cheltuielile de transport și de asistență juridică.

S-a încasat de la inculpat în beneficiul părții civile Șeremet Vera suma de 90.000 lei cu titlu de cheltuieli pentru funeralii, suma de 10.000 lei cu titlu de cheltuieli de transport și suma de 14.000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

S-a încasat de la inculpat în beneficiul părții civile Șeremet Vera suma de 250.000 lei cu titlu de prejudiciul moral, în rest pretențiile morale s-au respins.

S-a încasat de la inculpat în contul statului suma de 13.680 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

Copurile delictive care se păstrau în camera corpurilor delictive a Inspectoratului de poliție Telenești, s-au nimicit după intrarea sentinței în vigoare.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, Muntean Ion la 25 iulie 2019, în jurul orei 04:30, fiind în stare de ebrietate produsă de consumul de alcool, având intenția de a curma viața persoanei, pentru a-și atinge scopul, a luat cu dânsul o armă de foc de model nestabil de organul de urmărire penală, s-a deplasat de la domiciliul său din XXXXX la domiciliul victimei Șeremet Igor, amplasat în XXXXX, dar în altă mahala, a intrat în locuința victimei, în dormitor, unde intenționat a împușcat în regiunea abdomenului victimei Șeremet Igor, care a decedat în aceeași zi la Spitalul raional Telenești în rezultatul șocului hipovolemic ca consecință a plăgii prin împușcare cu glonț cu lezarea tegumentelor, mușchilor, stomacului, ficatului, pancreasului, intestinului subțire și gros, rinichiului stâng, vaselor renale, fapt confirmat prin concluzia raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 201903C1641 din 09.10.2019.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către avocatul Popa Alexandru în numele inculpatului și succesorul părții vătămate Șeremet Vera.

3.1 Avocatul Popa Alexandru în numele inculpatului în apel a solicitat casarea sentinței cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată, sau pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu dispunerea achitării inculpatului de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a) Cod penal.

În motivarea cererii de apel apelantul a invocat că, instanța de fond pentru a statua asupra vinovăției lui Muntean Ion în comiterea infracțiunii incriminate a enumerat doar probele prezentate de către partea acuzării, le-a descris în sentință exact cum acestea au fost descrise în rechizitoriu, în continuare indicând că au fost cercetate, ceea ce nu echivalează cu aprecierea lor, iar faptul că instanța nu s-a pronunțat asupra acestor argumente, inclusiv asupra argumentelor prezentate de partea apărării echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei, ceea ce în mod inevitabil impune casarea hotărârii și rejudecarea cauzei.

În speță, în ședința preliminară, partea apărării a înaintat o cerere invocând nulitatea actelor de procedură și inadmisibilitate a probelor în proces, cereri similare fiind depuse și la faza urmăririi penale. Instanța a soluționat cererea părții apărării, inclusiv a celorlalte chestiuni care se soluționează în ședința preliminară prin încheiere protocolară.

Tot în cadrul ședinței preliminare a fost depusă o cerere privind recuzarea judecătorului Iarmaliuc Ludmila, considerând că aceasta nu poate participa la examinarea respectivei cauze penale pe motiv că existau circumstanțe care puneau la îndoială imparțialitatea ei. Prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Central din 14

februarie 2020, cererea de recuzare a judecătorului Ludmila Iarmaliuc a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Consideră că modul de examinare a cauzei penale, lezează inculpatului dreptul la un proces echitabil, sub aspectul că acesta a fost lipsit de dreptul de a fi escortat în ședința de judecată, de a participa în ședința de judecată, de a se pronunța asupra chestiunilor și argumentelor ce au apărut în cadrul judecării cauzei.

Probatoriul pe cauză a fost administrat cu deficiențe esențiale, inclusiv cu nerespectarea prevederilor legale ce reglementează desfășurarea procesului penal, pe care motiv actele procesuale nu puteau fi admise ca probe, nu puteau fi puse la baza sentinței de condamnare și nu erau de natură să confirme vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate. Totodată sunt evidente divergențele dintre declarațiile persoanelor audiate, dintre actele procesuale și care au fost imposibil de a le înlătura în cadrul cercetării judecătorești.

Vina în comiterea infracțiunii, la etapa urmăririi penale, Muntean Ion a recunoscut-o parțial, însă împreună cu aceasta s-a constatat că probatoriul pe cauză a fost administrat cu deficiențe esențiale, inclusiv cu nerespectarea prevederilor legale ce reglementează desfășurarea procesului penal, pe care motiv actele procesuale nu puteau fi admise ca probe, nu puteau fi puse la baza sentinței de condamnare și nu erau de natură să confirme vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Apărătorul prin cererea de apel a descris detaliat fiecare probă și neregularitățile depistate în fiecare parte. Reieșind din materialele cauzei penale, apărarea a considerat că încadrarea juridică efectuată de către organul de urmărire penală nu permitea a considera constatată corespunderea exactă între semnele pretinsei fapte prejudiciabile și semnele componenței de infracțiune, în sensul incriminării lui Muntean Ion a infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a) Cod penal. Din motiv că învinuirea adusă inculpatului a fost una neclară și incompletă aceasta indica direct asupra omisiunii organului de urmărire penală de stabilire a tuturor circumstanțelor săvârșirii pretinsei infracțiuni.

3.2 Succesorul părții vătămate Șeremet Vera prin apelul său a solicitat stabilirea față de inculpat a unei pedepse sub formă de închisoare pe viață cu încasarea prejudiciului moral în deplin volum.

În motivarea apelului a invocat că, sentința este una prea blândă în partea stabilirii pedepsei și încasării prejudiciului moral or instanța, judecând cauza, la determinarea mărimii pedepsei și mărimii prejudiciului moral suferit, trebuia să i-a în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice succesorului părții vătămate, cât și datele obiective care certificau acest fapt, îndeosebi importanța vitală a drepturilor personale nepatrimoniale și a bunurilor, nivelul/ gradul suportării de către persoana vătămată a suferințelor psihice sau fizice.

Deși inculpatul nu își recunoaște vinovăția, aceasta s-a dovedit în totalitate prin

declarațiile martorilor, prin actele procesuale examinate și anume, procesul verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 05.08.2019, prin care inculpatul a recunoscut că a pătruns în domiciliul lui Șeremet Igor și a tras din arma pe care o avea la sine, prin rapoartele de expertiză, procesele verbale de ridicare a obiectelor, de ridicare a înregistrărilor video, de examinare a înregistrărilor video, etc.

În urma evenimentului tragic, familia Șeremet a suportat cheltuieli enorme pentru procurarea medicamentelor necesare tratamentelor medicale. Deși suferințele familiei Șeremet sunt inestimabile în valoarea bănească și orice sumă acordată nu ar acoperi durerile fizice și morale suportate, consideră că încasarea din contul lui Munteanu Ion, a sumei de 500.000 lei drept compensare a prejudiciului moral cauzat, este în totalitate justificată.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2020, apelul avocatului Popa Alexandru în numele inculpatului a fost respins ca nefondat. Apelul succesului victimei Șeremet Vera a fost admis, cu casarea parțială a sentinței în partea acțiunii civile, ce ține de prejudiciul moral și s-a pronunțat în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță și s-a încasat de la inculpat în beneficiul succesului victimei Șeremet Vera prejudiciul moral în mărime de 500.000 lei. În rest, s-a menținut celelalte prevederi ale sentinței.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat, cu referire la motivele invocate de partea apărării precum că prima instanță a adoptat soluția incorectă de condamnare a inculpatului, or, în opinia apelantului, acesta urma să fie achitat de sub învinuirea adusă, instanța de apel a constatat că prima instanță nu a comis careva erori de fapt care ar fi impus casarea sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea acțiunilor infracționale.

Instanța de apel a considerat că aceste afirmații ale inculpatului reprezintă opinia subiectivă a apărării or, prima instanță în sentința sa corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. 1) Cod penal, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii incriminate.

Analizând declarațiile succesului părții vătămate, instanța a considerat că acestea sunt veridice, relatează adevărul, sunt consecvente, consecutive pe tot parcursul procesului, care coroborează cu probele materiale scrise cercetate în

ședința de judecată, și nu existau temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate a fost confirmată prin cumulul de probe cercetate, ce au coroborat între ele și careva divergențe între declarațiile succesului părții vătămate, martorilor și probele scrise care ar trezi dubii nu au fost reținute.

Astfel, instanța de apel a conchis că, în ședința instanței de apel, reieșind din întreaga sistemă de probe analizată și apreciată mai sus prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, s-a constatat cu certitudine comiterea de către inculpat a faptelor infracționale imputate lui. De asemenea, instanța de fond corect a constatat că, în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a) Cod penal.

În cauză au fost stabilite toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui Muntean Ion, inclusiv vinovăția acestuia, iar argumentele apelantului, precum că partea acuzării nu a prezentat careva probe care ar confirma vinovăția inculpatului, au fost apreciate ca neîntemeiate și contraveneau actelor cauzei, cum ar fi: procesului-verbal de cercetare la fața locului unde au fost depistate urme violente de aplicare a armei de foc din 25 iulie 2019, raportului de expertiză judiciară medico-legal a cadavrului Șeremet Igor din 09 octombrie 2019, raportului de expertiză chimică din 31 octombrie 2019, declarațiile succesului părții vătămate Șeremet Vera, declarațiile martorilor Șeremet Vasile, Meleca Valentin, Stroncea Anatolie, Său Nicolae, Său Elena, care au indicat în mod direct că victima, fiind în stare conștientă, le-a comunicat că a fost împușcat anume de către Muntean Ion, precum și prin procesul-verbal de verificare a declarațiilor învinuitului Muntean Ion din 05 august 2019, procesul-verbal de ridicare a înregistrărilor video din 25 iulie 2019, de la camera de supraveghere video de la magazinul Î.I. „Munteanu Aurelia”, Primăria com. Negureni și de pe pilonul din ograda lui Munteanu Serghei, amplasate în XXXXX.

Instanța de fond s-a expus pe larg asupra argumentelor invocate de către partea apărării, aplicând legislația pertinentă speței, cu interpretarea justă a ei, apelul, în situația respectivă, a fost apreciat ca declarativ și care contravenea faptelor cauzei, stabilite și expuse exhaustiv, și analizate corespunzător de către instanța de apel, conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, care s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor.

Apărătorul în cererea de apel menționează nulitatea actelor procedurale, însă, instanța le-a respins ca fiind neîntemeiate și pur declarative. În speță, instanța de fond just a remarcat că apărătorul ales Alexandru Popa cu inculpatul au participat la majoritatea acțiunilor de urmărire penală, asupra cărora invocă nulitatea probelor,

or, materialele cauzei denotă că apărarea, participând la efectuarea lor nu le-a obiectat în momentul întocmirii actelor procedurale, ci a consemnat în conținutul acestora că nu au obiecții.

Cu referire la prejudiciul moral încasat în beneficiul succesorului părții vătămate, instanța de apel a reținut că legiuitorul a acordat prerogative instanței de judecată de a aprecia și determina cuantumul prejudiciului moral care urmează a fi încasat, or art. 1998 Cod civil, coroborat cu art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, expres prevede că mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacere persoanei vătămate.

Astfel, instanța de apel a menționat că despăgubirile pentru daunele morale se disting de cele pentru daunele materiale prin faptul că acestea nu se probează, ci se stabilesc de instanța de judecată prin evaluare.

În această cauză, instanța de fond neîntemeiat a admis în parte prejudiciul moral, dispunând încasarea din contul inculpatului doar a sumei de 250.000 lei, sumă pe care instanța de apel o consideră insuficientă în raport cu suferințele cauzate în legătură cu pierderea feciorului. Iar încasarea sumei de 500.000 lei, a fost apreciată drept una proporțională stării stresante la care ea a fost supusă și suferințelor psihice suportate ca urmare a pierderii fiului, pentru compensarea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Popa Alexandru în comun cu inculpatul a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6, 12 Cod de procedură penală, solicitând casarea integrală a deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

În motivare recurentul a indicat că:

- cauza a fost examinată în instanța de fond de către un complet format de trei judecători. În condițiile în care se examina în complet de trei judecători, la soluționarea chestiunilor puse în discuție în ședința preliminară, urma să fie soluționată în camera de deliberare, însă nicidecum prin încheierea protocolară;

- instanța de apel nu s-a expus asupra acestei încălcări procesuale admise de instanța de fond;

- ședințele de judecată în prima instanță a avut loc prin intermediul teleconferinței, în situația când inculpatul era de acord cu prezența sa în ședință. Starea de urgență în țară a expirat la 15.05.2020 și nefiind prelungită, ședințele continuau prin intermediul teleconferinței;

- instanța de apel a însușit motivele furnizate de către instanța de fond, ultima a argumentat încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 145 alin. (2) lit. a) Cod

penal, prin analizarea probelor administrate prin coroborarea și interconexiunea lor, fără a specifica care anume probe;

- acțiunea civilă a fost soluționată în mod greșit atât de către instanța de fond, cât și cea de apel, deoarece suma prejudiciului material și moral sunt exagerate, nefiind probate corespunzător și fără a se ține cont de toate circumstanțele cauzei;

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului avocatului, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursului declarat, se întemeiază de drept pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care îl constată că este vădit neîntemeiat.

Pentru a statua asupra netemeinicii cererii de recurs depuse de apărătorul Popa Alexandru, instanța a făcut verificările temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, constatând că hotărârea recurată este conformă legii, fără a prezenta vreo lipsă, care să o afecteze, mai mult ca atât, nu există nici alte motive, neinvocate de recurent, care ar putea fi luate în considerare din oficiu, de natură să răstoarne soluția instanței de apel adoptată pe caz.

În corespundere cu dispoziția art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent.

Potrivit textului recursului declarat de avocat în care se invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală.

Totodată, Colegiul penal statuează că critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de

fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs.

În ce privește argumentul ce reprezintă temeiul prevăzut la pct.12) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, Colegiul penal constată că, analizând acest temei în raport cu motivele invocate, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent iar simpla enumerare a punctului nu este motiv de casare.

Raționamentele pe care se fundamentează soluția de inadmisibilitate a recursului se bazează pe aceea că, este inacceptabil faptul ca partea apărării, pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a sentinței primei instanțe și a deciziei instanței de apel nu pentru a fi corectată careva erori judiciare, ci doar în vederea reaprecierii probelor și redozării pedepsei, în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excede scopul pentru care aceasta a fost creată. Simpla posibilitate de a exista două puncte de vedere asupra unei chestiuni nu este un temei pentru reexaminare. O îndepărtare de la acest principiu este justificată doar când devine necesară ca urmare a unor circumstanțe având un caracter substanțial și obligatoriu, ceea ce la caz nu s-a dovedit. (*a se vedea Ryabykh împotriva Rusiei, nr. 52.854/99, & 52, Curtea Europeană a Drepturilor Omului 2003-IX*)

În cererea de recurs, avocatul invocă în mod repetat argumente deja examinate minuțios și respinse în cadrul procedurii precedente, iar în prezent nu există circumstanțe cu caracter substanțial și convingător, care să justifice ingerința instanței supreme în hotărârea instanței de apel.

Despre faptul că, instanța de apel nu a formulat un răspuns detaliat la fiecare argument avansat de apelant, Colegiul reiterează despre statuările Curții Europene referitoare la exigențele de motivare a unei hotărâri judecătorești, apreciate în coroborare cu echitatea procedurii penale desfășurate împotriva inculpatului, unde Curtea a evidențiat că efectul art. 6 § 1 din Convenție este, inter alia, de a plasa „tribunalul” sub o obligație de a proceda la o examinare corespunzătoare a pledoariilor, argumentelor și probelor din dosar, care urmează a fi luate în considerație într-un mod adecvat. Totuși, deși art. 6 § 1 obligă instanțele de a prezenta motive în susținerea hotărârilor sale, norma nu poate fi înțeleasă întru a obliga să fie adus un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 April 1994, §§ 59 și 61, Series A no. 288, și Burg and Others v. France (dec.), ECHR 2003-II*). Extinderea obligației de a motiva poate depinde în special de natura deciziei și urmează a fi apreciată în lumina circumstanțelor fiecărei spețe în parte (*a se vedea Ruiz Torija v. Spain and Hiro Balani v. Spain, hotărâri din 9 decembrie 1994, § 29 și § 27, respectiv, Series A nos.*

303-A și 303-B, respectiv, și *Helle vs. Finland*, 19 decembrie 1997, *Reports 1997 VIII*, § 55). Respectiv, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument avansat de părți, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei.

Din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a dezbătut prin mai multe argumente ce vizau vinovăția inculpatului.

În primul rând, apărătorul a invocat încălcări procedurale privind completul de judecată, constituit din trei judecători Iarmaliuc Ludmila, Caragia Veaceslav și Movilă Iurie ceea ce, în opinia instanței de recurs este neîntemeiată, or, în art. 30 Cod de procedură penală este stipulat expres și clar că, examinarea cauzelor asupra infracțiunilor excepțional de grave, pentru săvârșirea cărora legea prevede pedeapsa cu detențiune pe viață se judecă de prima instanță la decizia președintelui de complet format din 3 judecători. Referitor la recuzarea declarată, această chestiune a fost discutată prin intermediul cererilor de recuzare care a fost respinsă, iar privitor la încheierile protocolare menționate, legea expres a indicat care chestiuni sunt examinate protocolar și care prin deliberare în camera de consiliu, în speță cererile privind excluderea probelor din dosar și a nulității lor au fost examinate prin încheieri protocolare.

În al doilea rând apărătorul se referă la trecerea în revistă a probelor examinate și nulitatea actelor procedurale în instanța de fond, or instanța de apel a argumentat că *„le-a respins ca fiind neîntemeiate și pur declarative, apărătorul ales Alexandru Popa cu inculpatul au participat la majoritatea acțiunilor de urmărire penală, asupra cărora invocă nulitatea probelor, or, materialele cauzei denotă că apărarea participând la efectuarea lor nu le-a obiectat în momentul întocmirii actelor procedurale, ci a consemnat în conținutul acestora că nu au obiecții”*.

În același context, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atribuții exclusive a instanțelor de fond.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită apărătorul.

Din atare considerente, Colegiul penal nu va analiza și verifica probele administrate în cauză. Mai mult, în cauza deferită judecării nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanțele de fond în vederea condamnării inculpatului și conținutul real al probelor, sau ignorarea unor aspecte evidente ce ar fi avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Referitor la acțiunea civilă admisă de instanța de apel rejudecând cauza în latura civilă la apelul succesului părții vătămate, s-a statuat că cuantumul de 50.000 lei cu titlu de prejudiciu moral este insuficient în raport cu suferințele cauzate în legătură cu decesul victimei, pe când încasarea sumei de 500.000 lei, a fost apreciată drept una proporțională stării stresante la care el a fost supus și suferințelor psihice pentru compensarea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune.

Colegiul Penal se raliază statuărilor instanței de apel, și conducându-se de prevederile art. 219-220 Cod de procedură penală, apreciază că despăgubirea în valoare a 500.000 lei pentru prejudiciu moral este una compensatorie.

De altfel, în practica judiciară pe acest segment corect a fost notat că întinderea prejudiciului moral nu poate fi cuantificată potrivit unor criterii matematice sau economice, astfel încât, în funcție de împrejurările concrete ale speței, statuând în echitate, instanța de judecată urmează să acorde despăgubiri apte să constituie o satisfacție echitabilă.

În același sens, este important de a specifica că, atunci când partea solicită repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, instanța este obligată să soluționeze acțiunea în cadrul procesului penal, or nu există careva impedimente la stabilirea cuantumului acestuia, întrucât reieșind din circumstanțele cauzei, partea urmează a fi despăgubită proporțional suferințelor suportate.

Totodată, se relevă că la aprecierea cuantumului prejudiciului moral, în calitate de compensare a suferințelor cauzate prin infracțiune, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 2037 alin. (1) Cod Civil, care prevăd că: *„mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate”*.

Din considerentele expuse, Colegiul conchide că soluția instanței de apel urmează a se menține integral, iar argumentele avocatului în numele inculpatului a se respinge, ca nefondate. Din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a dezbătut prin mai multe argumente criticele părților ce vizau cuantumul acțiunii civile referitor la prejudiciul moral.

Având în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul Penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale pertinente și relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de apărătorul inculpatului, sunt vădit neîntemeiate.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul

Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Popa Alexandru în comun cu inculpatul, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe **MUNTEAN Ion XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 aprilie 2021.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Boico Victor